

Pe moment, Thomas izbucnește și el în râs. Nu mă vede așa, ghemuit pe un scăunel, cu degetele frământând perechile de mamele. Mă simt jignit. Spune că nu sunt băiatul acela, că e imposibil, că sunt băiatul cu cărțile, care va pleca.

Important: se uită la mine într-un fel anume, iar asta nu se va schimba. La urma urmelor, iubirea nu a fost posibilă decât pentru că m-a văzut nu așa cum sunt, ci așa cum aveam să devin.

Ploaia continuă să bată darabana pe acoperișul de tablă al căsuței. Suntem singuri pe lume. Nici-odată nu am apreciat ploaia atât.

Spune că-i place ferma, pământul. Dar că aspiră la altceva. Îi întorc imediat că *va face* altceva, fiindcă a început niște studii care i-o permit, că, odată bacul luat, va putea să dea la medicină sau farmacie sau la ce vrea. Răspunde că nu e sigur c-ar fi posibil, pentru că e unicul băiat din familie, are două surori, și că ferma dispare dacă nu o preia. Mă ofuschez, îi spun că nu mai suntem acolo, că anii '50 au trecut, fiii nu-și mai înlocuiesc numaidecât tații la munci, faptul de a fi țăran nu

se mai moștenește, agricultura este oricum sortită să moară, e o cale fără ieșire, îi spun că trebuie să se gândească la viitorul lui. Fața i se întunecă. Spune că nu-i place că vorbesc așa.

Ploaia se mai potolește. Se ridică și merge să privească afară printr-o gaură îngustă peluza noroioasă, aproape cenușie, gardurile șubrede, stâlpii ruginiți, plasele blegi hâțânate de rafale scurte de vânt, tribunele pustii; devastarea. Nu și-a luat pe el decât blugii. E încă la bustul gol, în ciuda frigului. Mă ridic la rândul meu, vin să mă lipesc de spatele lui, să-mi încolăcesc brațele în jurul bazinului său, devine țeapăn la atingerea mea, îi repugnă tandrețea asta. Spun: e ca să-ți fie mai puțin frig.

Se desprinde încet din strânsoare, își înhață tricoul și pulovărul, le trage pe el.

Din câte se vede, încă e mânios pe ce-am îndrugat: omorârea tatălui, părăsirea țarinii. Pare să creadă că habar n-am. Și astfel, să creadă că nu percep violența unor asemenea acte. Îl agasează dezinvoltura mea.

Spune că pentru mine lucrurile sunt simple, că totul va fi bine, că mă scot eu cumva, e scris, nu

am de ce să mă îngrijorez, sunt făcut pentru lumea asta ce mă așteaptă cu brațele deschise. În timp ce pentru el e ca și cum ar exista o barieră, un zid de netrecut, ca și cum ar predomina interdicția.

Va evoca uneori chestiunea interdicției, voi încerca să îi demonstrez că se înșală. Degeaba.

Ploaia a încetat. Și ne simțim dintr-odată mai puțin protejați, mai puțin izolați de ceilalți, ni se pare c-am putea fi descoperiți. Îi observ angoasa, bâțâitul din picior, trăsăturile neliniștite. De-acum trebuie să plecăm, să părăsim locul ăsta, devine obligatoriu. Înainte să ieșim pe ușă, întreb, îndrăznesc să întreb: o să ne revedem curând?

Nu are nici o ezitare.

Spune că da, evident.

Aud acest „evident“, ce înseamnă că începe o poveste, că nu vom da înapoi, că nu va înceta totul. Aș putea plânge. Sunt prea sentimental, știu.

Spun: atunci, dacă vrei, data viitoare ne întâlnim la mine. Nu reușește să-și stăpânească surprinderea, ba chiar sila. Formulez mai multe ipoteze – preferă locurile îndoielnice, bizare, o cameră e ceva banal, previzibil, mic-burghez; preferă terenurile neutre, cele unde suntem la egalitate, să joci pe

terenul adversarului înseamnă să pleci cu un handicap; nu e convins că vrea să cunoască locul cel mai intim, ar însemna să se implice mai mult decât și-a propus.

Îmi spun că singura obiecție acceptabilă la rezervele sale trebuie să fie materialistă, concretă, aproape trivială. Spun: părinții mei lucrează, nu sunt niciodată acolo, nu vom fi deranjați. Mizez pe groaza lui de a fi demascat. Răspunde că e de acord, va veni.

Fixăm o zi. O oră.

Îmi spune să ies din căsuță primul, el mai așteaptă câteva minute și încuie cu cheia, stă un pic mai încolo ca și cum ar face în așa fel încât să nu îl îmbrățișez, să nu existe vreo efuziune, mai ales nu tandrețe.

Cât va dura relația noastră, va fugi de duioșie.

Mai e și asta, când mă gândesc: nici o singură dată nu mă va invita la el. Nu voi vedea ferma, viile care o împresoară, animalele ce pasc. Nu voi vedea, înăuntru, pardoseala rece, pereții tencuiți, încăperile întunecate și joase, mobilierul masiv (inventez, ați înțeles? inventez tocmai pentru că nu am văzut). Nu îi voi întâlni pe părinți, nici

măcar de departe, o privire schimbată, o strângere de mână, nu; presupun că oricum nu le va fi vorbit despre mine niciodată, nici din nebăgare de seamă (nu e genul să fie cu nebăgare de seamă). Însă mi-ar fi plăcut, totuși, *să văd cum puteau arăta*. Nu l-aș fi trădat, evident. Aș fi făcut-o pe colegul de treabă. Sunt în stare să joc toate rolurile. Mă voi duce într-o zi, de capul meu, la Lagarde, în sat, într-o zi când voi ști că nu e acolo, și voi da târcoale pentru a mă strădui să stabilesc despre care casă poate fi vorba, de care familie. Voi fi chiar tentat să iau la întrebări un bătrân așezat pe o bancă în fața bisericii, dar voi renunța, jenat brusc de nerușinarea mea. Voi pleca înapoi.

În ziua respectivă, chiar înainte ca Thomas să sune la ușa casei, sunt foarte agitat. M-am ras de două ori, eu care eram pe-atunci aproape imberb, m-am tăiat, am o rană în partea de jos a obrazului stâng, mi-am dat cu un pic de piatră de alaun, dar asta n-a schimbat nimic, sunt convins că sunt desfigurat. M-am dat și cu parfum, nu obișnuiesc, put, și e parfumul tatei, cu arome animale, nu vegetale, în care domină moscul, mirosul ți se urcă la cap. Port niște haine închise la culoare, îmi spun

că e ceea ce-i place. M-am schimbat, înainte să-mi pun din nou ținuta inițială. Ah, am și numărat orele, minutele până s-apară, am pândit la fereastră, de după perdele, pentru a nu fi zărit. Am regretat că nu știu să fumez, o țigară mi-ar fi prins bine, oamenii pretind că asta calmează nerăbdarea.

Când intră, nu îmi remarcă deloc agitația, nici strădaniile, numai casa îl interesează, în care înaintează ca pe un teren minat. Nu formulează nici o observație asupra volumului, luminozității, decorațiilor, spune doar că sunt multe cărți, că nu văzuse niciodată atâtea cărți, îmi cere să mergem în cameră, nu vrea să întârzie. Trebuie să urcăm două scări odată.

Camera e destul de mare, tăiată la mijloc de un perete despărțitor ce separă zona de dormit de birou. E o mansardă cu geamuri mici. Pe jos, o mochetă de culoare crem pătată din loc în loc, bucăți de noroi aduse pe încălțăminte, presupun. Pe pereți, postere cu Jean-Jacques Goldman. Mă privește insistent, încruntându-și sprâncenele, ca pentru a mă lua peste picior. Zice că Goldman e varieteu de fete. Jignit, îi răspund că se înșală, că